

Annemarie Estor *tekst* Mignon Nusteling *illustratie*

Let the sunshine in

Van Anomalie Estor, wier hoofd niet weidt waar ze woont,
Aan Jean Estor, ridder van kasteel Groot-Bijgaarden.

Geliefde van zijn hoofd beroofde voorvader-mijn, die voor zijn overtuigingen de guillotine kreeg!

Het is al enige maffe tijden geleden dat uw bestaan en uw beschikking mij in de cortex kroten. Via het interweb kwam de wetenschap tot mij dat gij, als lid van de adel, bezitter van een kitscherig kasteel nabij het Brusselse, trouw beloofd hebbend aan de Roomse koningskroon, met zijn kleurige bidprentjes en aflaten, wierookwolken en mummelende rozenkransen, ooit plots ende geheel onverwachts met uw baldadige bariton uw bekering tot het protestantisme hebt uitgeroepen, bekennend bewust ende bewillens ketter te zijn.

Ik stel mij zo voor dat ge zeer bevreesd waart toen u zich eenmaal in uw kasteeltoren had verschanst en de troepen met onchristelijk veel bloeddorst aan uw poort stonden te hitsen en te brullen.

Maar wat ik u vragen wilde...

Wat was het dat er door uw aderen galmde, toen gij door de kruisbeuk kreet:

“Wie gij dacht dat ik was, ben ik niet, protestant zij de ik!”

Wart ge van angsten, of juist van de liefde gevuld?
Wart ge niet bevreesd uw ware aard te tonen?

Want de psyche der mens kent twee gronden:

Er is de angst.
&
Er is de liefde.

En het is een sombere zaak maar ikzelve, ik laat mij door angsten altijd weer leiden. Ik laat mij door angsten maar voorknippen, afdakken, lingelen, pleineren. Met een maagband, een stemband, in het krampende keurslijf met ketens al bijtend. Maar Jean, ik zou nu toch echt eens heel graag heel dat angstapparaat keihard van uwen kasteelmuur af smijten.

Mignon Nusteling (1991) is kunstenaar, dichter, en 'genuanceerd moraaliridder'.
In 2017 verscheen haar geïllustreerde dichtbundel *Zon- & Sodefiksstralen*.

Annemarie Estor (1973) is dichter. Voor haar bundel *Vuurdoorn* me ontving zij de Herman de Coninckprijs voor het beste debuut 2011 en voor *Niemandslanternacht* de Jan Camperprijs 2018.

Dus ik vraag u:

Hoe voelde dat dan, in de dollige volheid der liefde te gaan staan, de losse teugel smijgend aan de waarheid, de hele ketterse onaanvaardbare waarheid?

Want Jean, ik zou zo graag eens onverschillige broeken dragen met stomdronken bloemen erop. En ik zou jubelend haar willen dragen waarvan alles links van de scheiding delirisch gevefd, en de andere helft de onbeschaamde grijsheid van mijn ouderdom vertoont, en ik zou er uitgespacete strikken in steken, met vliegende lusschen!

En ik zou heel mijn gezicht vol stippen willen schilderen!
Hysterische stippen!

En ik zou mijn handen willen beschilderen met teeksels en voorstellinx aller culturen en het zou me nix uitmaken of mensen daar vraagtekenend ofte misprijzend naar zouden gaan zitten staren!

Ik zou nieuwe grammaticaregels uitvinden!

En alle mensen die ik dwandelend door dorp en stad tegenkwoomst zou ik tingelend over heur gelaatsmoel willen stroken en al tekenend tegen hen zingen:

“Let the sunshine in!”

O, als ik die moed eens had!

En ik zou de kastelen willen beklimmen en de daken van de huisjes in de stegen, en de schuren vol veestapels, en ik zou rechttop staan en mijn armen naar de hemelen willen richten en dan zou ik de liefde mijn liefde willen verklaren!

Ik zou willen schreeuwen van liefde!
Voor al die liefde die ik in mij heb!

En ik zou zingen en schreeuwen:

“Dat iedereen weet, iedereen weet, dat ik Polly heet, Polly-Anomalie Poly-Amorie!”

Ziet eens van wie ik allemaal hou!
Van allemaal tegelijk!

Ik hou van Hubert met zijn stoffige grammofoon,
van Owen met zijn beschetten trompet,
van Claudio die het dak van de kerk eraf kreeg,
van Habib met zijn schizofrene krullen,

van Nicholas Tresilian alleen al vanwege zijn prachtige naam,
van René met zijn stem als een cello,
van José die zijn boomgaard boven zijn cubicle verkoos,
van Sonny met een haai aan zijn hengel en rum in zijn hand,
van Stan die woestijnen en ravijnen trotseert,
van Shaheen, met een libelle op elke vinger en op elke teen,
van Quinlen, schone prins die met de reeën danst,
Hen allen heb ik lief!

En ik zou rijlessen willen nemen,
en ik zou een pick-up willen kopen,
en ik zou een kasteel willen kraken op het Spaanse platteland,
ik zou trucks vol water bestellen,
en een generator en een ton vol diesel,
ik zou het dak repareren en de muren voegen,
ik zou ze behangen met duizend kerstlampjes,
en middenin de zomernacht middeleeuwse christmas carols draaien,
ik zou een enorm bed bouwen bovenop de toren,
met kussens en lakens en dekens erop,
en ik zou De Liefde zijn, bovenop mijn kasteel,
ik zou sterren schilderen op de binnenkant van mijn schedel,
en sterren schilderen op de binnenkanten van de schedels
van al mijn geliefden,
en ik zou sterren schilderen op het firmament,
en ik zou de sterrenbeelden aankleden met theaterkostuums,
en een opera opvoeren middenin de Spaanse woestijn –

Niet de angst.
Die voer ik enkel af.

Ik zou dronken aria's zingend De Liefde zijn
en ik zou heel die orgie op Facebook zetten
en op YouTube
en op Instagram.

O Jean.
O Jean.

Soundtrack: Let The Sunshine In - Hair

